

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 16 grudnia 2004 r.

w sprawie C-222/03 P *Associazione Produttori Olivicoli Laziali (APOL) Associazione Italiana Produttori Olivicoli (AIPO)* przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Odwołanie — EFOGR — Poprawienie warunków przetwórstwa i sprzedaży produktów rolnych — Projekt budowy instalacji do magazynowania, przetwórstwa i sprzedaży oliwy z oliwek — Zasada proporcjonalności — Siła wyższa — Prawo do obrony)

(2005/C 93/07)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-222/03 P, mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, które wpłynęło w dniu 21 maja 2003 r., wniesione przez **Associazione Produttori Olivicoli Laziali (APOL), Associazione Italiana Produttori Olivicoli (AIPO)**, (adwokaci: E. Cappelli, P. De Caterini i A. Bandini), w której drugą stroną jest **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: L. Visaggio i C. Cattabriga, wspierani przez adwokata: M. Moretto), Trybunał (piąta izba), w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, C. Gulmann i J. Klučka (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 16 grudnia 2004 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone*
- 2) *L'Associazione Produttori Olivicoli Laziali i l'Associazione Italiana Produttori Olivicoli zostają obciążone kosztami niniejszego odwołania.*

⁽¹⁾ Dz.U C 171 z 19.07.2003.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-76/03 H. Meister przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione przez H. Meistera w dniu 18 stycznia 2005 r.

(Sprawa C-12/05 P)

(2005/C 93/08)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 18 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-76/03 H. Meister przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione przez H. Meistera, reprezentowanego przez adwokata P. Goergena.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- 1) uznanie odwołania za dopuszczalne i zasadne,
- 2) uchylenie zatem wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-76/03, za wyjątkiem tych jego postanowień, w których stwierdzono, w pkt 202 – 208 zaskarżonego wyroku, że prezes OHIM popełnił prowadzące do wypłaty odszkodowania wykroczenie służbowe,
- 3) wydanie wyroku kończącego postępowanie w sprawie, lub, w przeciwnym razie, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd i uwzględnienie żądań przedstawionych przez skarżącego w pierwszej instancji,
- 4) obciążenie OHIM kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, Sąd uzasadnił swój wyrok w sposób błędny, niewystarczający i wewnętrznie sprzeczny, a po drugie - naruszył prawo.

Braki w uzasadnieniu polegają w pierwszej kolejności na przeinaczeniu okoliczności faktycznych. Sąd w rzeczywistości arbitralnie, a także niedokładnie ustalił elementy stanu faktycznego. Dalsze braki polegają na niewłaściwej kwalifikacji prawnej zaskarżonej decyzji, a w szczególności na braku zakwalifikowania jej jako środka dyscyplinarnego. Sąd popełnił także błąd w uzasadnieniu, uznając szerokie granice dokonywania przez administrację swobodnej oceny interesu służby i deprecjonując w ten sposób obowiązek wzięcia pod uwagę interesu urzędnika, a także potwierdzając, że kontrola sądowa tego, czy został spełniony warunek związany z interesem służby powinna się ograniczać do kwestii, czy Organ Uprawniony do Mianowania

nie skorzystał ze swojego uprawnienia do swobodnej oceny w oczywiście błędny sposób. Sąd ponadto dokonał nieprawidłowej oceny interesu służby i nie uwzględnił interesu urzędnika. Ponadto, stwierdzając, że w zaskarżonej decyzji przestrzegana była zasada proporcjonalności, zastosował on tę zasadę niewłaściwie, ponieważ zaskarżona decyzja nie była ani środkiem właściwym, ani środkiem o najmniej uciążliwym charakterze. Sąd ponadto popełnił błąd w ocenie równorzędności lub porównywalności nowego i starego stanowiska pracy. W istocie, idąc za jego rozumowaniem, kryterium równorzędności stanowisk pracy spełniałoby każde przeniesienie związane z zachowaniem dotychczasowego stopnia. Wreszcie, Sąd nie wskazał tych elementów, które posłużyły mu do dokonania oceny poniesionej przez skarżącego krzywdy.

Sąd także kilkakrotnie naruszył prawo. W pierwszej kolejności, zwolnił on decyzję o przeniesieniu, traktując ją jako zwykły środek służący organizacji wewnętrznej, z obowiązku uzasadnienia, który to obowiązek został uznany za stanowiący jedną z podstawowych zasad prawa. Następnie, Sąd naruszył prawo nie stwierdzając, na niekorzyść skarżącego, naruszenia prawa do bezstronnego procesu. Naruszył on także prawo w zakresie zastosowania prawa do wolności wyrażania swoich poglądów, nie zajmując wyraźnego stanowiska w kwestii zakresu, w jakim skarżący powinien był w tym przypadku z tego prawa skorzystać. Wreszcie, Sąd naruszył prawo w zakresie zastosowania prawa do obrony, a w szczególności prawa do bycia wysłuchanym przed wydaniem decyzji o przeniesieniu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Commissione Tributaria Provinciale di Napoli (Włochy), wydanym w dniu 15 lipca 2004 r., w sprawie Casa di Cura Privata Salus SpA przeciwko Agenzia Entrate Ufficio Napoli 4

(Sprawa C-18/05)

(2005/C 93/09)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 20 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Commissione Tributaria Provinciale di Napoli (Włochy), wydanym w dniu 15 lipca 2004 r., w sprawie Casa di Cura Privata Salus SpA przeciwko Agenzia Entrate Ufficio Napoli.

Commissione Tributaria Provinciale di Napoli zwróciła się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy zwolnienie przewidziane w art. 13 B lit. c) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG⁽¹⁾ z dnia 17 marca 1977 r. dotyczy podatku VAT uiszczanego przy nabyciu towarów przeznaczonych dla działalności zwolnionej od podatku także w przypadku, gdy podmiot, który nabył towary z przeznaczeniem na taką działalność, dostarcza je następnie innym podmiotom?
2. Czy przepis ten zawiera wystarczająco bezwarunkowe i precyzyjne regulacje, aby można było stosować go bezpośrednio w porządku krajowym?
3. Jakie znaczenie dla kwestii jego bezpośredniego stosowania ma postanowienie wyżej powołanego przepisu art. 13 ust. 1, zgodnie z którym, transponując do prawa krajowego przepis [pkt B, lit. c)], Państwa Członkowskie powinny ustalić takie warunki, aby zapobiec „oszustwom podatkowym, unikaniu opodatkowania lub nadużyciom”?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 13.06.1977, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Danii

(Sprawa C-19/05)

(2005/C 93/10)

(Język postępowania: duński)

W dniu 20 stycznia 2005 r. (faks z dnia 14 stycznia) do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, którą reprezentują: N. B. Rasmussen i G. Wilms z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Danii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie płacąc Komisji kwoty 18 687 475 DKK tytułem środków własnych wraz z odsetkami od dnia 27 lipca 2000 r. Królestwo Danii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy prawa wspólnotowego, w szczególności art. 10 WE oraz art. 2 i 8 decyzji Rady 94/728/WE, Euratom⁽¹⁾ z dnia 31 października 1994 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich;
- obciążenie Królestwa Danii kosztami postępowania.